Грешни Милоје

АРШИН

Грешни Милоје

АРШИН

Са благословом Његовог преосвештенства
владике рашко-призренског у егзилу
Артемија

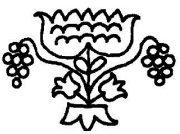

Уредник
Проф. др Милан Мићуновић

Грешни Милоје

АРШИН

РЕВНИТЕЉ
Ниш, 2017.

Библиотека БРАТОЉУБЉЕ
Књига XIV

Где ти је брат?
Пост 4, 9.

До сада из штампе изашло:

1. Мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић, *Истина о случају владике Артемија,* Крагујевац, 2010.

2. (Прир.) проф. др Љубомир Протић, *Чувар вере је народ (Истина о случају владике Артемија, 2),* Београд, 2010.

3. Грешни Милоје, Драго Жарковић, *Сине мој, не пристај,* Чачак, 2011.

4. Коста Чавошки, Владимир Димитријевић, *Истина о случају мр Зорана Чворовића,* Београд, 2011.

5. Група аутора, *Тајна безакоња, Чачак,* Ниш, 2012.

6. Грешни Милоје, *Не дај душу, роде,* Ниш, 2013.

7. Патриотикус (електронско издање), *Ко и зашто*

іони владику Артемија, http://patriotikus.wordpress.com

8. Грешни Милоје, *Разговор са академиком Јованом Дерешићем,* Ниш, 2014.

9. Грешни Милоје, *Сагрешења у Српској православној цркви,* Ниш, 2014.

10. Група аутора, *Чувари вере предачке,* Ниш, 2014.

11. Група аутора, *Где је коме Косово,* Ниш, 2014.

12. (Ур.) Проф. др Љубомир Протић, *Тајна дедине фиоке,* Ниш, 2015.

13. Грешни Милоје, *Изгубљено јагње,* Ниш, 2016.

14. Грешни Милоје, *Аршин*, Ниш, 2017.

У припреми:

Грешни Милоје, *Разговори у рајским шетњама*

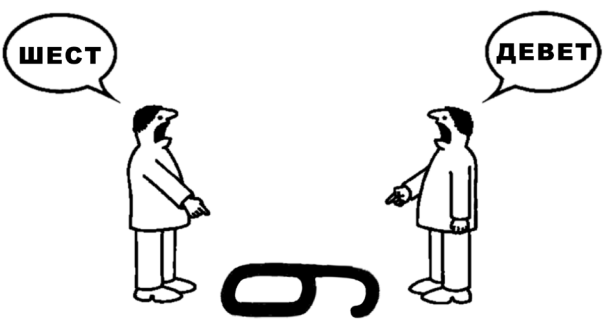

– По мом аршину то је тачно: ***6***

– Тај ти аршин ироша не ваља, није ***6*** *него:* ***9***

Уместо предговора

Аршин је старинска мера за дужину. У преносном значењу аршин је мера уопште. Циљ свих мера био је да буде онако како је поштено. *Ни по бабу, ни по стричевима, већ по правди Бога истинога,* Јер је казано: *каквом мером мериште, мериће вам се* (Мт 7, 2).

У народу постоји израз: „двоструки аршини“. То су, у ствари, различити вредносни критеријуми за исту ствар.

Тако на пример (што би рекао Вукајлија): интелектуалац алкохоличар је *боем* – а необразован алкохоличар је *бекрија*; кад сиромах иде у поцепаним панталонама, он је *бедак* – а ако је богат, он је *пратилац модних трендова...*

Елем, у наше дане, догодио се један немио случај у овчарском манастиру Ново Вазнесење. Сам по себи тај случај не би за-

служивао неку посебњу пажњу, јер у свакој породици буде неспоразума. Ти неспоразуми буду и прођу. Лако и безболно прођу кад онај ко је проузроковао неспоразум то схвати и покаје се. Или се не покаје, него оде у бели свет. Тамо где мисли да ће му бити боље, лакше и корисније. И отуд пошаље дописницу и каже: *Драіи моји, здраво сам и добро кое и вама желим.* Или се, пак, изгуби у том свету из својих снова. Не јави се. Одроди се.

Овде се, међутим, није догодило ни једно ни друго. Овде се догодило нешто треће. Овде су се појавили разни аршини. Једну меру има проф. др Миодраг Петровић, научни саветник у Историјском институту САНУ (у пензији) – дакле, високо котирани интелектуалац, а другу меру има Славко М. Радовановић, радник из Лучана – дакле, човек оскудних школских диплома, али образован, што би рекао Свети Владика Николај: *јер има образ.*

Ова књижица започиње писмом Славка М. Радовановића којим он убарабарује аршин високог интелектуалног посленика проф. Петровића и свој аршин. Славко је један од оне мале браће Господње за кога би многи, у

први мах, рекли: „Славко се кочопери ко свитац задњицом или ко дете праћкицом“. Не треба, међутим, сметнути с ума да и мали свитац, својим свићкањем, може да спасе човека који би у помрчини и безвиђу, закорачио над провалију, као што и дечак својом праћкицом, попут Давида у време оно, може да отклони опасност од погибељи својих ближњих.

Писцу овог књижурка су приспела добронамерна, оштра, критичка писма пријатеља из Трста, која су била одмерена аршином проф. Петровића. Одговор на њих је био по нешто другачијем аршину. Након тога, први је схватио да му је мера била погрешна, па је одлучио да промени аршин.

Многи моји дугогодишњи, веома драги, пријатељи – осуђујући владику Артемија што је, како тврде, „забранио литургије“ у Новом Вазнесењу – жестоко су ме осудили зато што сам, „окренуо леђа“ вазнесењском сестринству.

Знам да трпљењем треба спасавати душу своју, али нашавши се у теснацу, у безизлазу, између наковња и чекића, покушао сам да пронађем излаз. *А у сваком безизлазу постоји излаз* – како нас учи свети Јустин.

Одлучио сам да све аршине изнесем на видело дана.

Нека свако ко прочита редове који следе, одмери мером којом жели да му се мери, пре него што баци још један камен на владику Артемија, осуђујући га за „немилост“, „исхитреност“, „смишљеност“...

Аутор

Потресна прича

„Човек неки имађаше два сина, и рече млађи од њих оцу: Оче, дај ми део од имања што припада мени.

И он им подели имање.

И после неколико дана покупи млађи син све своје, и отиде у земљу далеку, и онамо просу имање своје живећи развратно. А кад потроши све, настаде велика глад у земљи оној, и он поче оскудевати. И отишавши приби се код једнога житеља оне земље, и он га посла у поље своје да чува свиње. И жељаше напунити трбух свој рошчићима које свиње јођаху, и нико му не даваше.

А кад дође себи, рече: Колико најамника у оца мојега имају хлеба исувише, а ја умирем од глади!

Уставши отићи ћу оцу својему, па ћу му рећи: Оче, сагреших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим – прими ме као једнога од најамника својих. И уставши отиде оцу својему.

А кад је још подалеко био, угледа га отац његов и сажали му се, и потрчавши загрли га и пољуби.

А син му рече:

Оче, сагреших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим.

А отац рече слугама својим: изнесите најлепшу хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку и обућу на ноге. И доведите теле угојено те закољите, да једемо и да се веселимо. Јер овај син мој беше мртав, и оживе; и изгубљен беше, и нађе се.

И стадоше се веселити.

А син његов старији беше у пољу, и долазећи, кад се приближи кући, чу певање и играње. И дозвавши једнога од слугу питаше:

Шта је то? А он му рече: Брат твој дође; и отац твој закла теле угојено што га је здрава дочекао. А он се расрди и не хтеде да уђе.

Тада изиђе отац његов и мољаше га.

А он одговарајући рече оцу: Ето служим те толико година и никад не преступих заповест твоју, па мени никада ниси дао ни јарета да бих се провеселио са пријатељима својим. А кад дође тај твој син, који је расуо имање твоје са блудницама, заклао си му теле угојено.

А он му рече: Чедо, ти си свагда са мном, и све моје јесте твоје. Требало је развеселити се и обрадовати, јер овај брат твој мртав беше и оживе; и изгубљен беше, и нађе се“ (Лк. 15, 11-32).

СЛАВКО РАДОВАНОВИЋ:
Писмо Грешном Милоју

2011: камен темељац за манастир ЕРП у егзилу

Брате Милоје,

Прочитао сам говор-писмо или боље рећи памфлет проф. Миодрага Петровића, који је, на Петровдан, 2016. г. промовисан у Н. Вазнесењу код м. Јелене, и згрануо се. Не могу да верујем да је тај човек, г. Миодраг, субјективан до мере која је несхватљива. Све је изврнуо наопачке. Тако човек – научник, обрнувши ћурак наопако, поче истину мењати полуистином, а од њега смо научили да је полуистина гора од сваке лажи.

Цео свет зна след догађаја. *О вазнесењском насиљу* и *Преображењу у манастиру Преображење,* си и ти исписао стотине страница а нарочито у *Сатрешењима у СПЦ*.[1] О томе су објављени текстови у часописима, на сајтовима, снимане радио и ТВ емисије... У неким од тих емисија сам и ја сведочио.[2]

Монахиње овчарског манастира Вазнесење су се, на челу са својом игуманијом Јеленом, о Спасовдану 2012. године оградиле од оних који су одступили од светоотачке вере и обзнаниле да прелазе под омофор владике Артемија.

Због тога их владика Хризостом, са армијом свештеника, уз асистенцију полиције, немилосрдно избацује из манастира без суда и пресуде.

Верни народ подиже шатор-цркву Новог Вазнесења приносећи на леђима, кроз шуму, све што је неопходно, пошто су власт имајући у Цркви, уз подршку полиције, забранили народу и монахињама, чак, и пролаз путем.

---

[1] Грешни Милоје, *Сатрешења у СПЦ* , Ниш, 2014, стр. 245-330.

[2] Види: Pravoslavlje danas - 190 - Tv Duga Plus 2013; Djordje Tarakcija, Pravoslavlje danas, br. 125.

Духовни живот Новог Вазнесења цвета. Ишли смо тамо са радошћу у љубављу великом. Јеромонаси и свештеници владике Артемија служе литургије, празницима, суботом и недељом. Владика Артемије лично, често посећује ово благочестиво сестринство служећи архијерејске литургије.

На Преображење, 2013. године администратор епархије жичке, Јован, оскнавио је манастир Преображење у Овчару, одслуживши новатарску литургију. То је био разлог због кога је отац Димитрије напустио манастир и прешао под омофор владике Артемија.

Вишегодишње духовно благостање и мир нововазнесењског манастира урушава проф. др Миодраг Петровић који је, по само њему знаном „праву“ тј. самовољи, критиковао, пред народом, ревносне јеромонахе владике Артемија говорећи: *Ко је њима дао за право да народу одређују епитимије?* Ми, обични људи смо, за разлику од њега, са радошћу прихватали епитимије схвативши их као благодатне духовне лекове који нам помажу да дођемо до покајања и причестимо се очишћени и обновљени, заштићени од духовног зла и

понављања греха. Такође, по својој самовољи г. Петровић је „одлучио“ да отац Димитрије буде духовник Новог Вазнесења, а да га се нису тицале ни многобројне потребе Епархије рашко-призренске у егзилу, нити воља оца Димитрија. Кад своју замисао и захтев није могао остварити милом, учинио је то, непримереним силеџиством увукавши тј. наговоривши м. Јелену да, о Спасовдану 2016. г, учини, према владики Артемију, несхватљиву непослушност, безакоње, уцену и невиђен грех.

А онда му ни то није било доста, па на Петровдан исте године долази у Ново Вазнесење и народу чита и коментарише своје небулозно писмо, које је он упутио владики Артемију, скривајући Владикин одговор на његово писмо и Владикин акт упућен м. Јелени.

Ни то му није било доста, него своју тираду прекуцава, потписује својеручно и шаље као „литературу“ необавештеном народу, умисливши, у свом самовољу, да је то малтене „апостолска посланица“.

У том ружном памфлету су наведене бројне којештарије које су испод нивоа човека коме смо доскора веровали. Тај памфлет, врло

очигледно, показује да је г. Миодраг навео м. Јелену на нерасудно понашање које нема благе везе са оним што је она чинила и због чега сам је лично подржавао и помагао колко сам могао и са својом десеточланом породицом често одлазио тамо, све док није почела да малтретира поједине јереје, а нарочито веома пожртвованог и нама обичним људима омиљеног оца Иринеја, коме сам поверио душе моје деце и моје унучади, којима је он духовник.

Али, оставио бих овом приликом м. Јелену, која од магле г. Петровића не види дрвеће. И то оно дрвеће, од кога се гради брод спасења. Наиме, чињеница је да нико, па ни најжешћи опадачи и клеветници владике Артемија нису успели да покажу прстом ни на један једини догмат или канон о који се огрешио владика Артемије.

Пошто нема канонских и догматских огрешења владике Артемија, који је чист као сунце – његови прогонитељи блебећу измишљотине о проневери коју су „утврдили“ за један дан папини поданици, а суд коме су га тужили – ево, шест година још није успео да по-

тврди ништа од тога. Па, онда, блебећу о болестима владике Артемија кога је требало одавно да нема да би с њим „умрло његово дело“, па да Артемије нема свега 30-ак присталица (а он Божјом милошћу сада има толико катакомбних манастира). Њихови аргументи су: „Сломићу ја кичму Артемију“; „Артемије је свесни добровољац за кривчну одговорност“, „Артемије је омађијан“, „Артемије је дрогиран“...

Тако сада и г. Петровић, баца фарисејску маглу распредајући приче о *чупању обрва*, о томе *ко је шта рекао*, о томе *ко шта и како треба да ради у манастирима* – што је, заиста, испод нивоа човека од кога смо много научили и који је био борац против безакоња у СПЦ.

Тако он исприча, и написа, и потписа својеручно, разно-разне измишљотине од којих ћу само неке овде навести:

„Дубоко треба свак да се замисли колико је и да ли је уопште Богу угодно то – да неко у тренутку жестине потегне према побожним монахињама такав мач и лиши ову светињу свете литургије?!“ – каже бестидно г. Петровић, иако се зна да је он потегао тај мач „жестине“, који још није вратио у корице?

Ко је, дакле, лишио Ново Вазнесење Литургије?

Да ли Владика, како неистинито и некоректно сугерише г. Миодраг, или онај ко је, наговорио м. Јелену да владикама забрани да дођу на манастирску славу и служе Литургију, што је она нерасудно и безумно учинила?

Је ли Владика заморче над којим ће г. Петровић, уз помоћ м. Јелене, да врши експерименте својих уцењивачких хирова?

И о чијој жестини се овде ради? Је ли жестина Владикина крајња смиреност и доброта коју показа, или је жестина безумна порука м. Јелене коју јој је проф. Петровић сугерисао?

Интересантно је то да г. Петровић употребљава речи: *да ли је шо Боīу уīодно?* А још интересантније да у писаној поруци м. Јелене – Владики – стоје сличне речи којима она учи Владику да поступи „како је и Богу прихватљиво“. Дакле, њих двоје знају шта је Богу угодно, односно прихватљиво?!

А у ствари није двоје, него једно!

Јер, и овчарски врапци знају да се м. Је-

лена, у последње време, *возила из ілаве і. Миодраіа* изгубивши тло под ногама и разум.

Треба ли доказ за ову *вожњу из мудре ілаве і. Миодраіа?*

Ево доказа:

„Друга жеља ми је била – пише г. Петровић бестидно – да о. Димитрија поставите за духовника у Новом Вазнесењу. Дакле, тај предлог није потицао од мати Јелене, него од мене“ (Речи г. Петровића подвукао С.Р.).

И гле чуда: м. Јелена управо због те неиспуњене жеље г. Миодрагу Петровићу, забрањује владикама приступ манастиру ради служења Службе Божје!!!

Па зар је Епархија рашко-призренска у егзилу сервис за поздраве и жеље којекаквих самопроглашених вођа?

Није!

И не дао Бог да то буде!

Она је била и, ако Бог да, остаће бедем одбране и чувања оне вере која је записана у *Зконоіправилу Свеіоіа Саве,* које је г. Петровић учинио разумљивим нама обичним људи-

ма. На томе му хвала![3] Ал му нехвала на ругању том *Законоправилу* у пракси.

Надаље, г. Петровић каже, како сестринство Н. Вазнесења – да је дошао о. Димитрије „не би било лишено редовних дневних и празничних богослужења. (Кад се каже – дневних, то су јутрење и вечерње, са духовником).“

Г. Петровић, међутим, не каже (а знао је!) да њима до тога није баш много стало, јер суботом нису хтеле (!) – „нису имале времена“ – да читају, на Литургији, молитву после Светог причешћа, јер су имале пречих послова, напуштајући у то време службу, журећи керу, кокошкама, козама...

Затим апсолутно неистинито каже: „Потрудили су се да о. Димитрија држе што даље, тврдећи, наводно, да он не жели да буде духовник у женском манастиру...“

Сам о. Димитрије о томе каже, гласно, јасно и недвосмислено: „Ја сам чуо од м. Јелене да они раде на томе да издејствују код

[3] Али да ни од тога не правимо неко „чудо“, а г. Петровића чудотворцем. *Законоправило Светог Саве* на савремени српски језик превели су и други људи, а издали су га *Дабар* – издавачка кућа Митрополије дабробосанске, као и Министарство правде Републике Србије.

Владике да ме постави за стално у Н. Вазнесење. Зато сам ишао код Владике и молио, ако је могуће, да не идем у женски манастир. После ме питала м. Јелена је л' то тачно и ја сам јој признао и укратко објаснио своје разлоге за то. И невероватно је, али истинито, да и даље клевећу и Владику и братију да бих ја волео да будем у Вазнесењу, ал' ето они ми, тобож, не дају. Стварно ми није јасно зашто хушкају онај народ, што им долази горе, против Владике и наше братије.“

Још, мудри г. Петровић, вели, бестидно(!), да м. Јелена, „Пошто јој нада није испуњена (чија то нада беше?!), и дубоко разочарана, није издржала а да Вам (вл. Артемију – прим. С.Р.) не каже то – да их владика Хризостом није кажњавао колико их Ви кажњавате“.

Алал им памет, искреност, расуђивање, (не)васпитање(!), безочност и вера (г. Миодрагу и м. Јелени).

На таквој памети и памћењу би им и пилад позавидела. Како? Зашто?

Ево како и зашто:

– У време владике Хризостома, после смрти оца Саве, м. Јелена је плаћала долазак свештеника Мира Шљивића да повремено

служи литургије, јер човек са малом пензијом није имао својих средстава да покрије трошкове доласка из Чачка.

– У време владике Артемија м. Јелена је имала литургије сваке суботе, недеље и празника. Иако су служашћи били пуки бескућници, долазили су из Барајева, Љуљака, Ариља са колима вредним 600-700 евра, оставши више пута, после службе, у дефекту, без горива...

– Кад је отказала послушност владики Хризостому – м. Јелена је са сестрама најурена, од попова и полиције, и избачена у шуму као последња крпа, без иђе ичега.

– Кад је отказала послушност владики Артемију – добила је Његов благослов, слободу и новчани прилог.

У својој премудрости г. Петровић закључује: „да је о. Иринеј смишљено послат мати Јелени превасходно да би јој, пошто одслужи ту последњу литургију, уручио исхитрено написани акт којим се овој светињи ускраћује да има свештенослужитеља...“

Опет полуистина (= неистина = лаж): Код Владике се налазио новчани прилог сес-

тре Десе Крстић из Канаде, за Н. Вазнесење, и кад је владикама забрањен приступ манастиру, од стране м. Јелене, Владика шаље оца Иринеја да одслужи Литургију, како народ који дође на славу не би био ускраћен. И том приликом Владика шаље Десин коверат – прилог и свој акт, који су после Литургије предати м. Јелени на руке.

Г. Миодраг Петровић, очигледно, свој дух „смишљености“ (читај: лукавства и мистериозности) хоће да прекалеми на владику Артемија, али му се та калем гранчица, хвала Богу, не прими, већ усахну.

Г. Петровић вели да је Владика „исхитрено“ написао свој акт. Да ли је требао да пита њега да ли да напише тај акт? И када? Или је, можда, требао да клекне пред м. Јелену да је моли да га прими да служи Службу Божју?

Г. Петровић клевеће оца Иринеја оптужујући га за тобожњу злоупотребу – како каже: „у вези са продајом мојих (г. Миодрагових, прим. С.Р.) књига“.

А истина каже:

– Да је отац Иринеј истоварио те књиге у Вазнесењу, и ја сам тог дана купио три или

четири његове књиге. Такође, сведочим да је м. Јелена поклањала те књиге неким благочестивим људима, за шта имам сведоке!

– Да је, и поред тога, отац Иринеј исплатио г. Петровићу, до последње паре, све што је овај неосновано тражио, из средстава које смо нас неколико сакупили да не би повредили сујету г. Професора, и то у износу од 55.000,00 дин.

– Још му понос није дозволио да се са оцем Иринејем погледа у очи него му је телефоном рекао да те паре остави, ти знаш у којој фирми, што је отац Иринеј и учинио, и Професор је тај новац тамо преузео, без стида.

Г. Петровић, попут Ванге и Атанасија Јевтића, „види“: „семе и најаву многих подела (најпре међу самим новоизабраним епископима иако се, просто заклињући, изјашњавају да ће заувек остати у јединству)“. Ни овој његовој измишљотини мане нема – она је без премца и подсећа ме на ону народну изреку: *Што је баби мило, оно јој се снило.*

Г. Петровић љутује говорећи: „Не може ми бити пријатно ни то што се из ужег Вашег окружења шире непотребне приче, као

на пример : 'Не може један лаик (мислећи на мене и, можда, на још неког лајка) да утиче на Владику'; 'Од образованих долазе саблазни, кажу Свети Оци'; 'Петровић одласцима и у цркве које нису у нашој јурисдикцији нама наноси велику штету, јер се многи угледају на њега...`"

Овде ми Професор личи на Змајевог *малоī Јову* кога, често, читам мојим унуцима Сергеју и Павлу: *Једио се мали Јова/ Што нема бркова,/ Наīарио науснице: / `Сад сам чика Јова`*.

Заиста: лаик не може владики бити владика!

Заиста: Свети Оци, попут Св. Козме Етолског, упозоравају: *Оно што ћете морати да претрпите десиће вам се збоī начитаних људи!*

Заиста: г. Миодраг каза, пред морем људи у манастиру Св. Николе у Лозници, *да не осећа заједницу са званичном црквом* која је скренула са светосавског пута!

Заиста, он иде на богослужења и заједничари са онима *са којима не осећа заједницу!!!*

Заиста, то је лицемерје својствено појединим осакаћеним интелектуалцима који од шуме не виде дрвеће и који говоре: *Добро јутро чаршијо на све четири стране.*

Заиста, то многе саблажњава, од којих сам први ја!!!

Заиста: Зар није вера, без дела, мртва?!

Г. Петровић продаје у Н. Вазнесењу своје књиге по 1.200,00 динара. Књиге тог обима са тврдим повезом, на првокласном папиру, попут твојих *Казивања* су у малопродаји са пдв-ом 490,00 динара. То знам јер их често купујем у КМН-у и поклањам пријатељима. А г. Петровић се хвали како „великодушно“ даје манастиру прилог од 200,00 динара по продатој књизи (њему свега 1.000,00). Исто тако, *Законоправило Светога Саве* које издаје „Дабар“ на врло квалитетном папиру у одличном тврдом повезу, продаје се по цени од 30 евра, а г. Миодрагово свега по 200 евра (што је 660% – или 6,6 пута скупље) и то по некој посебној, малтене конспиративној процедури.

Г. Петровић рони сузе што калуђери „о. Небојшу запостављају“ и што: „на прет-

прошлом Сабору у Лозници нису му дали место на бини...“

Није се питао г. Петровић: Зашто о. Небојша није одлазио на састанке на које је позиван, већ их је редовно игнорисао и бојкотовао?

И како то да блаженопочившег оца Слободана Илића рашчинише и екскомуницираше из СПЦ зато што је присуствовао Литургији у Љуљацима, а о. Небојшу који је имао катакомбу у својој кући и много пута саслуживао владики Артемију, нити рашчинише, нити казнише.

Уместо тога, г. Петровић брине где седи о. Небојша на Сабору.

Кад о. Небојша окрете ћурак наопако и врати се онима од којих је побегао (са којима Професор „не осећа заједницу“) – мудри Професор још мудрије ћути. Пошто је *ћутање знак одобравања* – све је јасно. Маске су спале.

Узгред буди речено: дивног старца, оца Слободана Илића, је осиљена игуманија Јелена отерала из Вазнесења, јер ни он, као ни многи други, није био по њеном ћефу или ћеифу – што би рекли Босанци.

И још сузе рони г. Професор над својом послушницом говорећи: „Себе сам покушао да ставим у улогу мати Јелене... могу да схватим њену забринутост и њена питања: 'У овим мојим годинама; у неизвесности и болести, сутра Господ може да ме позове, и коме ја остављам ове монахиње? Каквом духовнику могу ја њих да поверим?' Дакле, здравствено, гледано и по годинама, оптерећена, уз то и без разумевања од стране Владике да се одазове на њене молбе да им додели достојног духовника, принуђена је била да свима стави до знања да су њене бриге сасвим оправдане.“

Што се духовника тиче, такво питање не би поставио ни ђачић веронауке, а камо ли преводилац *Законоправила:*

– Није ли достојан онај кога рукоположи Владика, а народ кличе: *Достојан!?* Није ли сваки владикин јеромонах и свештеник слуга Божји који је позван да врши тајну Христове жртве и да нас том тајном храни за бесмрће и живот вечни?

– Или је, можда, достојан духовник само онај на кога прстом покажу г. Миодраг и

м. Јелена? Или, можда, онај који ће по г. Миодраговом и м. Јеленином диктату делити духовну храну *на суд и осуду* – без исповести, без покајања, без, од светих отаца, прописане епитимије за почињене грехе?

– Осим тога м. Јелена има „достојног“ *духовника* – проф. др Миодрага Петровића. Њему се покорава; његове налоге извршава; за њим иде са све сестринством; на њега се угледа; од њега се учи да владици треба рећи: „Нећу!“; њега имитира у наметању Владици своје (само)воље, његове жеље испуњава...

– Сем тога њој Владика и не треба. Ни владика Артемије, ни владика Николај. То је показала (и доказала!) забрањујући им да дођу у „њену кућу“ на дан славе, усмено и писмено.

– Она и г. Миодраг не знају, оно шта зна сваки српски сељак који, на дан крсне славе, отвара широм врата свога дома и просјацима, и сваком знаном и незнаном.

А они?

Они пред владикама затварају врата на дан манастирске славе!

Опрости им Боже, јер не знају шта раде!

Г. Петровић наставља са некоректним и дрским питањима говорећи: „Зато се и сам питам – с којим правом се према њој и њеном сестринству тако поступа?“

А ја, у мојој простоти, без академских титула, као обичан радник који прстима и леђима зарађујем хлеб насушни, из здравог разума, одговарам: Са оним правом које проистиче из „закона“ који сте Ви, г. Петровићу, прописали, као *законодавац,* тј. творац *вазнесењскої типика*, а м. Јелена као *извршна власт* спровела тај „типик“ у дело:

– Члан 1. тог *закона* гласи: „Ово је“ (манастир Н. Вазнесење) „моја кућа“! (А ја, незнавен, сам веровао да је то Божја кућа и кућа деце Божје, не слутећи да је то м. Јеленино и г. Миодрагово).

– Члан 2. истог *закона* гласи: „Не желимо да нам служите Литургију.“ (писмени императив упућен владики Артемију). „Рекли сте да ћете послати вл. Николаја, не слажемо се ни вл. Николај да дође.“

Ово су заповести г. Петровића и м. Јелене од које ме обузима срам, а којима су заме-

нили оне две заповести *о којима виси сав Закон и пророци*: *Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. Ово је прва и највећа заповест. А друга је као и ова; љуби ближњега свога као самога себе* (Мт 22, 36-40).

Како сила Бога не моли, Владики ништа друго није преостало него да учини оно што су силни и обесни (читај: *законодавац и извршитељ*) хтели и искали. Нажалост, нису искали *Царство небеско*. Искали су оно што је њихова (само)вољa! И, баш то, су и добили.

Г. Петровић је, истини за вољу, у једном свом ставу у праву, цитирајући *Законоправило Светога Саве* у вези непослушања где каже: „Томе је потребно да игуману каже штету, и ако је очигледна нево/ља (опасност) од тога, да оде из манастира и да иде у гору и никако у вези са заветом да се не оптерећује' [*Законоправило Светога Саве,* 2, стр. 256].

Али, гле чуда: и м. Јелена „зна“ напамет шта пише на стр. 256. превода *Законоправила* ***2(!)*** г. Петровића па ту своју препамет исписује Владики у својој поруци: „..али ако се по-

сушањем наноси штета... онда послушање не треба извршавати.“

Да кажемо истину. Грех је лагати и лицемерити: ту поруку је м. Јелени издиктирао г. Петровић – како се уверисмо из горњег подударја (да не наводим друге изворе који то потврђују – а има их више).

С друге стране, пак, владика Артемије је м. Јелени дао одрешене руке и пуну слободу. Дакле, није јој својим актом забранио ни „да иде у гору“. Нити ју је на послушање нагонио. По оној народној: *Ко се назор у цркву ѿера, ѿај се Боѿу не моли.*

А онда, г. Петровић, опет упада у проблем и то до гуше, попујући Владики: „Није требало да немилост... испољавате на нејако сестринство“.

Дати неком слободу, без епитимије, без било каквог прекора, испунити нечију вољу и категоричну одлуку – није немилост – поручио бих велеважном господину Саветнику САНУ и преводиоцу *Законоѿравила* ***(2)***!

Можда г. Саветник САНУ мисли да Владика треба да покаже своју милостивост тако што ће дозволити да он и његова послушница

– м. Јелена *управљају речју истине Божје?* И да, ваљда, они управљају Владиком?

Г. Петровић је својим арбитрирањем учинио нешто што наликује онима који су желели да „бране“ Владику, али само дотле док би други газили и пљували по њему, а он ћутао и трпео.

Кад је Владика ставио тачку пред своје прогонитеље – што би песник рекао: *И само дошле до тої камена,/ До тої бедема –/ Ноїом ћеш ступит можда поїаном!/ Дрзнеш ли даље?... чућеш їромове...* – онда су осакаћени интелектуалци изгубили материјал да „бране“ прогнаника и праведника и за мрвице које купе испод јеретичких трпеза обесних прогонитеља, ћуте или, у најбољем случају, *писују капетана у потоку.*

Хвала им лепо.

Али ја, као обичан радник, нисам од те грађе.

Нисам подесан ни за ову врсту обраде којој је вичан г. Миодраг Петровић.

Твојом књигом „Изгубљено јагње“ си ме подсетио на став Светог Владике Николаја који упозорава да *међу најопасније непријатеље спадају лажни учитељи. Јер* – вели

Свети Владика – *лажни учитељи су или као слепци или као разбојници; први због слепила своја воде у пропаст и себе и друге, други због омразе или зависти намерно заводе друге на криви пут.* Да, да. На криви, душегубан пут!

М. Јелена је одбацила свог духовног оца и истинитог учитеља и прихватила лажеучитељство које није ништа друго до сејање кукоља – горке траве зла. Каква сетва, таква и жетва. Ја у тој жетви нећу(!) да учествујем.

Е, зато те молим, брате Милоје, да и ти јавно изнесеш своје виђење ове фарсе и ове неодрживе некоректности коју чини г. Петровић, који попут оног вође из јеванђељске приче (Мт 15, 14) води наивно вазнесењско сестринство у јаму духовне пропасти, као што си јавно у својим књигама објављивао бројне текстове г. Петровића и небројено пута писао о вазнесењском сестринству, страдајући чак због тог сестринства, будући двапут хапшен због вазнесењских монахиња и једном, пребијен, ишао на штакама.

С правом ниси ћутао.

Немаш право ни сада да ћутиш!

Зато, ово није само молба, ово је мој захтев, јер се *ћутањем издаје Бог* – како си често цитирао Свете Оце.

И друго, твоја дужност је да станеш у одбрану , на правди Бога прогнаног, нашег путеводитеља – владике Артемија, кога нам даде Бог и кога не могавши да униште споља – покушавају да му, преко пете колоне, науде изнутра. Али, ако је Бог с њим, а јесте: узалуд им труд.

Лучани, о Никољдану, 2016.

Славко М. Радовановић

* * *

Напомена:

Говор/писмо г. Миодрага Петровића се бесплатно дели у манастиру Ново Вазнесење а и шире, те га свако ко је заинтересован лако може добити. Ја га овде не прилажем из два разлога:

Прво, преобимно је, има читавих 11 страна на формату А-4.

Друго, од научног саветника САНУ сам научио *академска правила* (цитирам два одломка из говора/писма господина Петровића које је он својеручно потписао):

(Одломак 1.)

»Неизвињавајући се што је ово писмо дугачко (пише г. Петровић владики Артемију – прим. С.Р.), желим Вам добро здравље, успех у мисији која Вам је допала и молим за благослов.

Миодраг Петровић

(На крају писма сам додао) :

`Истине ради, коју никада не треба скривати, Ваше писмо мати Јелени и ово моје писмо неће остати у тајности`.«

(Одломак 2.)

»Замолио ме је Владика да – када будем обзнанио моје писмо и писмо које је предато мати Јелени на дан манастирске славе – објавим и његово писмо мени. Ја његово писмо нећу да објављујем; он га је писао и сам треба да га саопшти, као што ја саопштавам своје. А не саопштавам вам ни оно које је мати Јелени упутио преко о. Иринеја. Дакле, и оно писмо, упућено мати Јелени, и ово које је мени написао, тре-

ба сам да саопшти и архипастирски, како доликује, лепо да каже : ‘Ајте сестре, ајте браћо, да видимо шта је богоугодно; ко је и у чему погрешио ? Куда ово води ?’«

Лиодрат Петровић

Дакле, само из ових одломака сам „научио“ најмање три ствари:

1. Да његово писмо неће остати у тајности – па је то разлог што ћу и ја ово писмо учинити отвореним, дакле, ни оно неће остати у тајности.

2. Мислио сам да академска правила налажу да кад се нешто критикује, да то што се критикује треба објавити у целости. Међутим, сада, од научника Петровића сазнајем, да то уопште не мора, или да могу да се цитирају само „две реченице“ – па је то разлог због кога ни ја, угледајући се на њега, не објавих цело његово писмо, него цитирах неке одломке из тог писма/говора тј. памфлета.

3. Оно што научник Петровић саветује Владици (будибокснама), саветујем и ја незнавен њему: Хајде Професоре, *ајте сестре,*

ајте браћо, да видимо шта је богоугодно; ко је и у чему погрешио ? Куда ово води?

И још бих му одговорио ко је крив, ко је погрешио и ко је гурнуо наивно вазнесењско сестринство у бестрагију и муку. Али, да употребим његов манир: „Нећу.“

Нећу, јер би се он одмах сетио да је он лично и режисер, и сценариста, и костимограф и главни јунак овог замешатељства. Овако може самообманом да умирује своју савест, пребацујући кривицу, за бродолом вазнесењског сестринства, на владику Артемија.

М. Јелена је одбацила путеводитеља и одабрала новог *вођу*.

Нека би њој и њеном сестринству, Бог дао, да не понове Домановићеву причу „Вођа“ нити да упадну у јаму погибли (Мт 15, 13-14).

Амин!

Боже дај.

ОДГОВОР СЛАВКУ РАДОВАНОВИЋУ

Драги Славко,

Почећу од краја Твојега писанија. С радошћу и љубављу жарком бих стао у одбрану мог духовног оца, владике Артемија. Али њему, у овом случају, одбрана није потребна. Јер, што би рек‘о Свети Владика Николај, говорећи о *Јеванђељу о љубави* (Недеља Петнаеста по Духовдану):

И сваки ко ради на унижењу праведника, на крају крајева он унижава себе, а праведника већма уздиже.

Ко ставља камен на пут праведника, сам запиње за њ, а праведника приморава само да се пење уза стрмен, одакле се још више види.

Ко дува да погаси огањ праведника, већма га разгорева, а свој гаси.

На бурноме мору света Бог је стена, на којој се праведник спасава и о коју безбожник разбија свој чамац.

На бурноме мору живота праведник је камен спотицања грешнику. Грешник изваљује тај камен и пада у рупу где је камен био.

А апостол Павле нас учи: *Што је лудо пред светом оно изабра Бог да посрами премудре; и што је слабо, оно изабра Бог да посрами јако* (I Кор 1, 27).

Зато ја нећу никога бранити сем – Истину. Бар у оној мери у којој сам кадар.

А нећу никог ни нападати, сем – неистину. Опет по мери својих моћи.

Професор Миодраг је мој дугогодишњи пријатељ и не бих о његовом, иако и за мене шокантном и невероватном говору и писму, имао воље да полемишем.

Нико од нас не треба да заборави колико нам је он још 2007/2008. године, па до скорашњих дана, помогао својим трибинама, текстовима... да препознамо издају и превару у врху СПЦ.

Нема човека на кугли земаљској, нит га је било, без греха, осим Господа. Верујем да би за Професора била велика увреда, ако би

неко од њега покушао да направи безгрешног идола. Али, ко што нас она народна мудрост учи, да *вола не кољемо зарад кила меса,* тако, чак и под претпоставком да је Професор искључиви проузроковач пада м. Јелене, не треба да вадимо *око за око,* ни *зуб за зуб,* него да се обратимо Закону Господњем који заповеда *да љубимо једни друге* (Јн 15, 17).

Две ствари су неспорне по мојему скромном мишљењу:

1. Ђаво је, очигледно, м. Јелену наговорио на уцењивачко безумље, и због тога – сем што сам једном, накратко, отишао да јој предам прилог, који јој је послао мој пријатељ из Америке (који није знао да нас је напустила, а ја нисам хтео да му „узимам муштулук“) – немам намеру да крочим тамо, док се не покаје и не врати у поредак. Нек јој је све Богом просто, што се мене тиче, али тамо где нема места за мог духовног оца, нема ни за мене.

2. С болом сам ишчитао твоје редове и тугујем што се Професору омакло да се, уместо пуне истине, послужи полуистинама, које си навео. Просто не могу да верујем да се мојему пријатељу и учитељу, који је познат

као човек који тежи савршенству – што би се модерно рекло: перфекциониста – десило да истовремено напише и потпише овакву контраверзију:

„Замолио ме је Владика да – када будем обзнанио моје писмо и писмо које је предато мати Јелени на дан манастирске славе – објавим и његово писмо мени. Ја његово нећу да објављујем...“

На молбу Владике – рећи: *нећу* је ствар која ме збуњује, боли и саблажњава.

У истом тексту професор Миодраг каже: „Из писма владике Артемија мени, ипак ћу прочитати само две реченице...“

Значи нећу оно што ме замолио Владика, него хоћу оно што ја хоћу.

И, невероватно, али истинито: из контекста Владикиног писма откида две реченице које би, ваљда, требало да потврде и оправдају његову „непогрешивост“ и владикину „грешност.“

То је друга ствар којом ме збунио и ражалостио мој учитељ и која ми уопште не личи на њега, па се све надам да је неко, можда, потурио некакав фалсификат.

Професор и ја имамо, у дијаспори, заједничког пријатеља, који је на основу информација, добијених од Професора, извршио братски, најдобронамернији, критички јуриш на мене (жешћи но што ти учини својим писмом на Професора – полазећи од оне јеванђељске*: Ако ли ти згријеши брат твој, иди и покарај га),* а ја сам се потрудио да му дотурим истину, да бих, хвала Богу, у његовом предзадњем писму из наше преписке, добио ову поруку:

„...Drugo, dragi Brate moj, da ponovim: sve što rekoh i napisah, ja grešan, pogreših jer poverovah pogrešnim ljudima...“

А у задњем, ову:

„...Sve ono sto napisah nisam niti smeo niti trebao da pišem.!!! Ali eto pogrešio sam!!! Srećne naveceri Sv. Arhangela Mihaila!!!

S verom u Boga dogodine u Prizrenu!!!...“

Ако моја размишљања о случају м. Јелене и њеном потонућу у самовољу, уцену и непоштовање духовног оца – владике Артемија

– и чињенице којима подупрех своје мисли, Теби могу бити од користи, а које сам изнео у поменутим писмима – достављам Ти их у прилогу, да не бих поново дангубио.

Ја сам са драгим Професором имао подужи разговор, пре овог неразумног чина м. Јелене и том приликом му, између осталог, указао на неке (недопустиве) недоследности у њеном понашању. Истакао сам да нико, ко то сестринство искрено поштује и воли, не треба да потхрањује њену самовољу и гордост, јер би је то могло одвести у пропаст. И њу и њене предобре монахиње.

На жалост, м. Јелена је учинила то што је хтела, а Владика је учинио оно што је морао.

Шта је учинио Владика?

Исто што и онај отац из јеванђељске приче, који је пустио самовољног блудног сина, а потом, чекао с љубављу еда би раширио руке ако се овај, који изгубљен беше, нађе.

Није ми мило да дижемо уку на своју сопствену бруку. Али, као што вели она народна: *Ту кнезови нису ради кавзи,/ Нит су ради Турци изјелице,/ Ал је рада сиротиња раја,/ Која ілоба давати не може...*

У овом тужном и ружном неспокоју, страда „сиротиња раја“ која не зна о чему се ради. Многи благочастиви старци, са којима годинама друговасмо и Богу молитве возносисмо у Вазнесењу, обраћали су ми се осуђујући владику Артемија што је „укинуо“ литургије у Н. Вазнесењу и осуђујући мене што више ни ја, ни моја чељад, не идемо тамо. Имам утисак да су Професоров потписани текст схватили и уздигли на ниво догмата, који умножавају и деле народу (можда и без Професоровог знања, а можда и фалсификован – не знам, Бог зна) и да не знају пуну истину о томе како и зашто се ово збитије одиграло. *Како се народу марама не може нашкаши,* истрпео сам те атаке, уверен да ће *свачије дело изаћи на видело* и да ће *све што је тајно, бити јавно*.

Завет, који Господ остави, да ће нас само *истина ослободити* (Јн 8, 32) – даје Ти за право да треба окренути и другу страну медаље, Истине ради.

Ако ми Бог да снаге и ако добијем благослов, покушаћу да осветлим ово збитије са жељом и уз молитву да нас све обасја сунце правде, правичности и истинске хришћанске љубави.

Нека би Бог дао да ово Твоје писмо

буде искра која ће распалити пламен који ће загрејати охладнела срца, који ће разагнати тмину и осветлити пут повратка благочашћу.

Нека би Бог дао да и даље истинујемо у љубави са нашим драгим Професором, да заједно молитве Богу вазносимо. Јер: *Сложна браћа кућу граде*.

И нека би Бог дао да вазнесењске сестрице, онако како Јеванђеље учи, поврате мир свој, покају се и врате свом духовном оцу ради спасења душа својијех и душа оних који су узнемирени.

Свако добро од Господа!

У Београду, на материце, 2016. године Господње

Милоје Стевановић

У прилогу Ти достављам сва три писма, о којима је било речи.

Писмо 1:

Драги брате Б.,

У једном од Твојих писама Ти рече, а ја пређутах, поштујући Твоје право да мислиш како год Ти воља : ...“мишљења сам, и апсолутно се слажем са проф. Петровићем, ни ти, ни његово преосвештенство вл. Артемије нисте апсолутно у праву када је у питању мати Јелена и `њен случај`“.

Такође сам пређутао Твоју тврдњу да је *вл. Артемије одавно окружен лошим и прљавим људима и да је део тих људи и даље у његовом окружењу* („што ми је рекао Професор“ – кажеш Ти).

Твој осврт на м. Јелену (у Твојем задњем писанију) уопште нисам разумео. Кажеш: „А у осталом шта ће нам м. Јелена и њено сесринство па ионако нас је превише.“

Ова збуњујућа (рекао бих, крајње нехришћанска кованица) ме је довела у трилему:

Да ли је то лапсус?

Или нека врста твог завичајног, браничевског, хумора који ја не разумем?

Или је то љути сарказам који надмашује најжешћу иронију?

Драги брате Б.,

М. Јелена и њена дружина су склони интригама које узрастају на полуистинама. Пример: Пре 9-10 година бејах, у Вазнесењу, иза мојих леђа, проглашен за *двострукої ітрача који ради за екуменисте и Хризостома, а ілуми борца против екуменизма.*

Носио сам тај крст дуже време, без роптања, будући *да трпљењем спасавамо душе своје*. Тој клевети је насео и наш драги пријатељ др Миодраг Петровић, само за разлику од лицемера и љигаваца, он је као частан човек то мени скресао у брк усред Београда и то на дан кад је моја супруга оперисана у оближњој клиници. Ту смо се, на лицу места разјашњавали (што би моји Драгачевци рекли: *Летњи*

дан до подне) и разјаснили се до перфекције и учврстили наше пријатељство а злобне интриге злих људи оставили иза нас.

Мој однос према Вазнесењу не могу детаљисати јер ме у томе спречава Јеванђеље: *Оно што чини десница да не зна левица.*

Али оно што Ти могу рећи је да, у мојих скоро 70 година, иако отворени и јавни противник власт имајућима, никад нисам хапшен, сем у Вазнесењу (и то два пута!).

Може бити да је и то била моја *глума*, пошто се дружим са монасима који су у егзилу а који носе „титулу“ *глумаца* у нововазнесењским кулоарима, а сад видим из Твојих писама и титулу „лоших и прљавих људи“!

О Вазнесењу, м. Јелени и њеним монахињама сам говорио у многим емисијама и писао по часописима (*Православни глас* бр. 6/2012. стр. 26-27) и књигама (*Не дај душу роде*, стр. 344-349; *Чувари вере предачке*, стр. 17-34; *Сагрешења у СПЦ*, стр. 283-330 где је на корици књиге насликан егзил: м. Јелена тик иза владике Артемија пред испосницом Св. Саве изнад Студенице; *Тајна дедине*

фиоке, стр.147-210)... М. Јелену и њено сестринство сам опевао у бројним стиховима и објавио мноштво њихових фотографија. (Све моје књиге су објављене и на сајту http://kmn.rs/ у рубрици: „и још нешто – духовни залогаји“ где се можеш уверити да наведох истину, осим ако неко не оцени да је и то глума!)

Е сада ћу морати да направим нову књигу, еда би остао траг Истине о паду м. Јелене, да остане истина, уместо клевета и лажи, из које ће се видети њена (само)вољa по којој је она отишла од свог духовног оца и Владике да распе сабрано духовно благо. А и да моји потомци не буду у сумњи: какав је то човек био наш деда који је у књигама *у звезде оживао* неку калуђерицу Јелену, ишао због ње у апс и у гипс, па јој после *окренуо леђа.*

Драги Б.,

Борба за сваку душу је света ствар и стога сам у несагласју с тобом, макар то била и шала: „шта ће нам м. Јелена“...

Али, свако има слободу да чини што му је вољa, но, како учи апостол: *није му све на корисш.*

М. Јелена је гордо ставила своју вољу

изнад послушања, изнад елементарног васпитања, а потом своју самовољу представља као „истину“ а себе као *светицу* коју су, тобож, жртвовали обесни, ваљда они „лоши и прљави људи“!

Откуд ми право да овако зборим?

То право темељим на овим истинама:

1. Ново Вазнесење је имало Литургије сваког празника, сваке недеље и сваке суботе;

2. Тамо је више пута Литургије служио свети владика Артемије:

3. У том манастиру нису били по ћефу г. Миодрагу и м. Јелени оци Слобо, Мартинијан, Василије, Јован, Иринеј, Агапит, Жељко...

4. Пред Спасовдан, 2016, Владика је био у Чачку (у мојој кући) спремајући се са сарадницима да иде на славу у Н. Вазнесење;

5. Кад је добио поруку да није пожељан, са крајњим смирењем је благословио да уместо Њега иде владика Николај и ја сам један од запрепашћених очевидаца тог збитија;

6. М. Јелена је одјурила у Лозницу и владики Николају забранила долазак у „њену кућу“;

7. Истовремено м. Јелена шаље (6.6.2016. с телефона: 0668883930) владики Артемију ову поруку: (ово је оригинал, с тим што су подвлачења моја):

„Преосвећени владико по свему судећи нису Вам јасни разлози због којих не желимо да нам служите Литургију. Рекли сте да ћете послати вл. Николаја, не слажемо се ни вл. Николај да дође. Ако се то не схвата озбиљно, размислите какве ће последице бити, зато Вас молимо одустаните од те намере. Јасно нам је шта значи послушање старијем, али ако се послушањем наноси штета, што је овде очевидно и дуго траје, онда послушање не треба извршавати. Не желимо да се створи ситуација у којој ће посла имати полиција, новинари и верујући народ који нас познаје много боље него Ви. Свесни смо и благослова и послушања и штете која нам је нанета. Поступамо искрено и уверено да ћете поступити онако како је и Богу прихватљиво јер ми нисмо од јуче у манастиру. Благословите и прихватите све ово на општу корист!“

Дакле, м. Јелена командира владикама и она зна да је „Богу прихватљива“ њена команада!

Да ли човек, при чистој свести и здравом разуму, без иоле поштовања према једном светом старцу, може тако да се понаша? – препуштам Твом расуђивању.

Што се мене тиче, мој став је следећи**:** тамо где нема места за мог духовног оца – владику Артемија – нема ни за мене!!!

Оно што је м. Јелена желела и искала – то је добила. А то што њени саветници и слепујући подржаваоци (овде мислим на ону јеванђељску *кад слепац слепца води*), народу причају лаж како је владика Артемије забранио литургију у Н. Вазнесењу, а не објашњавају због чега нема литургије, изаћи ће на видело, јер је казано да ће *све што је тајно бити јавно,* јер су, по оној народној, *у лажи краткe ноге*.

Што се Твоје ироничне речи „па ионако нас је превише“ тиче, немам коментар.

Од светих људи сам научио да „Није Бог у већини, него у истини!“

Господ каже: *Не бој се мало стадо!* Свега 12 апостола је раширило веру широм васељене. Нека би Бог дао да ова *шака јада* (са или без м. Јелене – на њој је избор!) при-

добије бар једну хришћанску душу која ће схватити да се са онима који су у јединству са јеретицима, можда може угодити људима, али не и Богу.

Дакле, брате Богољубе, да не бисмо били лицемери, морамо признати чињеницу да је м. Јелена отерала владику Артемија и владику Николаја из (како она каже – да је дословно цитирам – „моје куће“). То што је отерала свог учитеља и руководитеља је релативно мали грех у односу на Јуду Искариотског који је свог Учитеља издао за 30 сребреника. И Јуда је, да је имао вере у срцу, могао искајати свој грех, а камоли м. Јелена.

Ако је неко клео м. Јелену, није дангубио, а ако ју је неко на то наговорио, доказао је да је нелажна реч јеванђељска: *Говорећи да су мудри излуђеше.*

Прошли пут ми Ти рече да треба да се нађе решење у вези м. Јелене. Наравно да треба!

Решење постоји, само што би искрени пријатељи вазнесењских монахиња требали да им саветују да читају једну књигу која се *Јеванђеље* зове, уместо да сплеткаре. Дакле, решење је нађено и записано у *Причи о блуд-*

ном сину и гласи*: Оче, сагреших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим.*

Можда м. Јелена (која „зна“ шта је „Богу прихватљиво“) мисли да њен доскорашњи учитељ, духовни отац и владика, треба да клекне пред њу и завапи: *Ћери, молим те прими ме у твоју кућу.*

O tempora, o mores!

Ако будемо живи и здрави, дотурићу ти (кад завршим) рукопис моје будуће књижице, на којој сам, после Твојих порука, из којих разазнајем непознање праве истине, почео да радим и биће ми драго да на тај рукопис даш свој коментар. Њен прилог ће бити и ово писмо...

Она (књига) ће снагом аргумената, докумената, лишена сваког сентимента и лицемерја, оставити траг истине о невиђеном паду и гордоумљу м. Јелене, а и њени подржаваоци који је „бране“ (не знајући од кога и од чега) потхрањујући њену сујету, чинећи јој тиме медвеђу услугу, биће крајње објективно и веродостојно насликани. Уосталом, као што сам то чинио у горе цитираним књигама, портре-

тирајући начелнике, командире полиције, судије, јеретике и јеретичке првојерархе у време оно кад је м. Јелена била исправна монахиња, која се определила да служи Богу и роду и када сам је бранио јер је била у праву.

Ред је да и сада, кад није у праву, говоримо право и да тако останемо следбеници Христови, који каза: *Ако ви останете у науци мојој, заиста сте моји ученици, и познаћете истину, и истина ће вас ослободити.*

Не будимо, драги брате, робови људима, будимо робови Истини и верне слуге Господње.

И преклињем Те, да ово писмо схватиш као братски позив да истинујемо у љубави.

У Београду, 19. новембра 2016. године Господње

С доброжељењем,

Грешни Милоје

Писмо 2:

Аристотел: Драі ми је Платон,
али ми је истина дража!

Драги брате Б.,

Један од мени веома драгих људи с којим се годинама сретах у овчарском манастиру Вазнесење, а потом у Новом Вазнесењу, у свом полузнању (а полузнање се темељи на полуистинама), умножава и растура писмо проф. Миодрага Петровића које је он упутио владики Артемију. Управо, пре неколико тренутака и до мојих руку дође тај циркулар. И то је разлог да Ти поново пишем.

Ја сам дубоко убеђен, да је неко у новавазнесењским кулоарима злоупотрбио то писмоговор, и убеђен сам (колико познајем часног и честитог г. Миодрага) да би он пук`о од муке кад

би знао за ту злоупотребу, јер један научник и посленик на превођењу *Законоправила Светога Саве*, писац озбиљних књига, никад не би мого пасти тако ниско да прикрије целу истину, да обелодани своје писмо које је једна страна медаље, а сакрије одговор на то писмо, које је друга страна медаље. Јер, он без сумње зна (много, много боље од мене) да је пола истине непотпуна истина, која иде руку под руку с лажју.

Може бити да и Ти, како из контекста Твојих писама закључујем, такође, своје расуђивање темељиш на једној страни медаље, па хоћу, из исконски хришћанских побуда, истине ради, а и душа нашијех ради, ради ваљаног расуђивања и суђења (јер, *како судимо нако ће нам се судити*), братски, да Ти дотурим другу страну медаље.

Надам се да није потребно да Те уверавам у оно што Ти је добро знано, тј. у то да је професор Миодраг Петровић један од мојих веома драгих пријатеља, и могао бих мирне душе рећи (захваљујући његовом преводу *Законоправила Светога Саве* и његовим књигама) и један од мојих добрих учитеља.

Али, као што је Аристотел, Платонов ученик, рекао за свог учитеља: *Драі ми је Плаѿон, али ми је исѿина дража*! – тако и ја морам Теби, драги Б., рећи: Драг ми је Миодраг Петровић, саветник Историјског института САНУ, али ми је истина дража.

Стога, истине ради, дотурам ти следећа сведочанства – црно на бело:

Сведочанство 1.

ОДГОВОР ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА
ПРОФ. МИОДРАГУ ПЕТРОВИЋУ

27, јуни 2016.
Б е о г р а д

Проф. др МИОДРАГУ ПЕТРОВИЋУ
Б Е О Г Р А Д

Поштовани г-дине Професоре,

Ево, данас примих Ваше, помало опширно, писмо на које желим макар укратко да одговорим. Пре свега хвала Вам на овом

писму. Мислим да сам га добро разумео. Ја у одговору нећу моћи да идем у детаље као што сте се Ви потрудили, јер то и онако не би водило разрешењу и превазилажењу стварних (или, можда, умишљених) проблема који су створили извесну дистанцу међу нама, коју овим писмом желим да превазиђемо.

У првом делу писма подсећате Нас на Вашу, како рекосте, неизнуђену подршку коју сте пружали Нама (ЕРП у егзилу) у најтежим искушењима кроз која смо пролазили у задњих пар година, из најчистијих побуда, јер Вам је „Водиља била – очување православног исповедања вере и поштовање канонског поретка“. Надамо се да се за то не кајете. У сваком случају за ту Вашу подршку у заједничкој борби у наведеном циљу, јесмо и бићемо Вам увек дубоко благодарни. Нека Вас и Господ за то стоструко награди сваким својим небоземним благословом.

Што се пак тиче „одређених непријатности“ које су се повремено појављивале и пројављивале (оправдано или нео-

правдано, Бог зна), на које Нас, такође, ревносно и исцрпно подсећате, заиста не бих желео да одговарам, доказујем или негирам, јер би то била, по мени, узалудна полемика која не би никоме користила. Ако је било, а сигурно јесте, тих непријатности, уверен сам да је то продукт времена и разних ситуација, у којима се нисмо, можда, увек најбоље сналазили. Сигрно је да ништа није учињено намерно или злонамерно. Ипак, за све те „непријатности“ Ја у своје име и у име мога свеукупног монаштва, најискреније молим за опроштај.

Најзад, у вези м. Јелене и манастира Ново Вазнесење. Позната ми је добро њена љубав и спремност на жртву за очување, или боље рећи останак у чистоти праве вере без које нема ни праве Цркве ни наде на спасење. Са радошћу смо је примили под свој омофор. У почетку проблема није било. Обезбедили смо у Новом Вазнесењу богослужење (Литургију) недељом и празником (касније и суботом). Служили су моји јеромонаси мењајући се према при-

ликама. И није било проблема. Проблем је настао када нам је пришао отац Димитрије. Тада је синула идеја (код кога, небитно је) да он треба да пређе за духовника и сталног служашчег у Ново Вазнесење. Но, то се није могло реализовати. Из којих разлога...? Постоје многа плетења и разглабања. Колико су основана, нека срцезналац Бог суди. М. Јелена ми је више пута износила ту своју жељу, позивајући се увек на о. Саву. Одговарао сам јој искрено. „Мати, Ви више не можете имати о. Саву, јер га ја немам, нити би ико могао да опонаша оца Саву“. Она је стално истицала да је то о. Димитрије и тражила њега. Нисам могао да поступим тако, не због мог угроженог „достојанства“, сујете, увређености, или због одсуства пастирске бриге итд. (што Ви све наводите у овом свом писму), него управо због пастирске бриге и потребе целе наше Епархије.

Најзад, уследио је најпре телефонски разговор на два дана пред ман. Славу, у коме је м. Јелена забранила како мени, тако и владики Николају да дођемо и служимо

на Спасовдан. Било јој је то мало. Убрзо је уследила порука путем моб. телефона, у којој своју „забрану“ подкрепљује и претњом да би у случају нашег доласка посла могла имати „полиција, новинари и верни народ“. Шта то може друго значити ако не прекид канонског општења са својим Епископом? А шта сам ја могао друго да урадим сем што сам урадио давши јој канонскку слободу по њеној жељи? Видели сте из нашег Акта (који јој је достављен) „да нам до таквог скандала није стало“. Ипак, да не би манастир остао без Службе на дан своје славе, и тиме верници били (незаслужено) кажњени, послали смо о. Иринеја да служи, и да м. Јелени потом преда моје писмо, како би била упозната са нашом одлуком, а коју сте и Ви, како рекосте, прочитали.

Претите на крају да то моје писмо м. Јелени, као и ово Ваше мени, „неће остати у тајности“. Моја је молба, када их будете објављивали, да им придружите и телефонску поруку м. Јелене упућену нама (коју Вам у прилогу достављамо), као и ово

моје писмо Вама, како би свима било јасно о чему се ради. Којим ћете коментарима пропратити објављивање ових писама, препуштам Вашем расуђивању.

П.С. Што се тиче писма г. Мрдаковића којега молите да Вам доставим, на жалост нисам у могућности да то учиним из разлога што то писмо нисам сачувао (или је негде затурено).

Свако добро од Господа жели Вам

+Епископ АРТЕМИЈЕ

Сведочанстви 2.

ПОРУКА ИГУМАНИЈЕ ЈЕЛЕНЕ ВЛАДИКИ АРТЕМИЈУ

Игуманија ЈЕЛЕНА, ман. Ново Вазнесење, Овчар: 06. јуна 2016. године, добили смо од ње поруку, следеће садржине:

„Преосвећени владико, по свему судећи нису Вам јасни разлози због којих не желимо да нам служите Литургију. Рекли сте да ћете послати вл. Николаја, не слажемо се ни вл. Николај да дође. Ако се то не схвата озбиљно, размислите какве ће последице бити, зато Вас молимо одустаните од те намере. Јасно нам је шта значи послушање старијем, али ако се посушањем наноси штета, што је овде очевидно и дуго траје, онда послушање не треба извршавати. Не желимо да се створи ситуација у којој ће посла имати полиција, новинари и верујући народ, који нас познаје много боље него Ви. Свесни смо и благослова и послушања и штете која нам је нанета. Пос-

тупамо искрено и уверено да ћете поступити онако како је и Богу прихватљиво јер ми нисмо од јуче у манастиру. Благословите и прихватите све ово на општу корист!“

Порука је стигла са телефона: 0668883930.

Повод оваквој поруци (и синоћњем разговору телефоном) је њено незадовољство што нисмо подлеги њеној молби, жалби, притиску, да о. Димитрија поставимо за служашчег и духовника у њеном манастиру, иако је увек била обезбеђена Литургија суботом, недељом и празником. Од почетка је за то био задужен отац Иринеј, којега је понекад замењивао о. Агапит

Следи Наш Акт Ебр. 10 од 06. 06. 2016. (У Архиви).

+ Епископ АРТЕМИЈЕ

Сведочанстви 3.

АКТ ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА

А Р Т Е М И Ј Е
П р а в о с л а в н и е п и с к о п
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске у егзилу
Е бр. 10
Датум 06. 06. 2016. године
Б Е О Г Р А Д

Управи манастира
В.П. Игуманији Јелени
Ново ВАЗНЕСЕЊЕ
ОВЧАР БАЊА

Високопреподобна мати Игуманија,

После синоћног непријатног телефонског разговора (05. јуна 2016. г. у 21 сат) када сте нам забранили да дођемо на мана-

стирску славу – празник славног Вазнесења Господњег, а забранили сте и долазак владике Николаја, сматрамо да сте тим гестом напустили Нашу Епархију рашко-призренску у егзилу у којој сте по својој молби дошли 2012. године о Спасовдану.

Имајући све то у виду обавештавамо Вас да убудуће моји јеромонаси (о. Иринеј, о. Агапит и други) неће моћи долазити у Ваш манастир (како Ви рекосте „у Вашу кућу“) ради богослужења било које врсте. Слободни сте да се обратите коме желите и добијете свештенослужитеља каквог желите. Нека Вас Господ умудри, и води путем спасења Ваше душе, и душа богоповерених Вам сестара. Што се „скандала“ тиче (из данашње поруке) не брините, није нам до тога. Нисмо Вас приморавали да дођете, нећемо Вас ни гонити од нас. И једно и друго је по Вашој (само)вољи.

С благословом Божјим

+ АРТЕМИЈЕ

Епископ рашко-призренски у егзилу

Ето, драги Б.,

Ко има уши да чује нека чује (Мт 13, 9).

А, што се мене тиче, као што ти прошли пут написах мој став је следећи**:** тамо где нема места за мог духовног оца – владику Артемија – нема ни за мене!!!

На то не треба арчити време, јер ја тај став, нити могу, нити хоћу да мењам ни по коју цену, јер он извире из дубине мог срца и из најдубљих уверења.

Не постоји ауторитет под капом небеском који би ме могао навести да издам свог духовног оца.

Београд, о Аранђеловдану,

2016. године Господње

С доброжељењем,

Грешни Милоје

Писмо 3:

Истребиће Господ
сва уста лажљива (Пс 11, 4)

Драги брате Б.,

Орадостило ме Твоје писмо, надајући се да мој труд није био узалуд, ако је њиме принета макар и најмања жртвица храму Истине.

Прегледајући хронологију, налетех на беседу г. Миодрага на Сабору у Лозници, па Ти је с љубављу дотурам,[4] као и фотографију.

Имам за Тебе једну ексклузивну вест: пошто си у писму од 17.11.2016. поменуо о.

[4] Та беседа се може видети укуцавањем на претраживачу: *Miodrag Petrovic – Beseda na Saboru u Loznici 2015.* Своју 45-минутну беседу, г. Петровић је завршио овим речима: „...*Страх човеку често образ каља.* Дакле, без страха! А уколико они, који администрацијом хоће да нас поробе, заплаше – а ја, у овом случају, не осећам са таквима заједницу. Ја драговољно им се нудим да ме из такве заједнице, која тежи римокатолицизму, Европи – ја не желим... не осећам се члан такве заједнице. Не осећам се! (Аплауз верног народа.) Хвала вам лепо.“

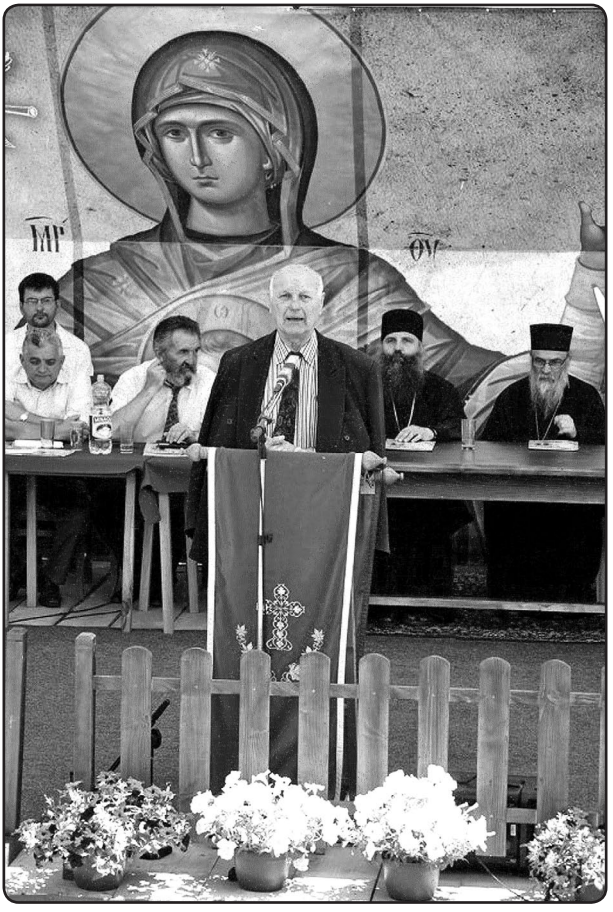

Др Миодраг Петровић беседи на Сабору у Лозници 2015.

Небојшу. Не брини(!): он је на сигурном [*sic*], јер, како чујем, придружио се екуменистима и пацифистима који папу зову „свети отац“ и напустио мало стадо преселивши се у оно велико, о коме си ми писао прошли пут. Верујем да ће му тамо бити много удобније него у катакомби на коју су бацали молотовљев коктел, и надам се да ће уживати у царству земаљском.

Ако је новом „подвигу“ о. Небојше кумовао наш драги пријатељ, онда је то сјајно: *Законоправило* у пракси; склад речи и дела; заједница са онима са којима наш пријатељ „не осећа заједницу“.

Сито господње ради данонећно.

Слава Богу!

А нама који, ако Бог даде, да опстанемо на оном путу о коме је говорио проф. Миодраг Петровић оба пута у Лозници и у многим текстовима од којих сам неке (уз његово сагласје) објавио и у мојим књигама, остављени од најближих другова, остаје да се тешимо угледањем на Христа:

– Сине Драги, како си осамљен,
Од најближих другова остављен?

– Мајко Моја, са Мном Отац стоји,
Веће друштво но сав свет што броји!

Остаје нам да идемо оном тесном светосавском стазом, сећајући се старозаветног наука: *Овако вели Господ: да је проклет човјек који се узда у човјека... а од Господа одступа срце његово* – еда би остали у том „већем друштву но сав свет што броји“, с Божјом помоћи.

Наш заклон нису људске мудрости, јер знадемо да је *све оно што је пред људима мудрост, пред Господом лудост.*

Ми се не уздамо нити хвалимо својом ученошћу, ми, *уздајући се у Господа, остајемо у Његовом заклону* у нашим катакомбама; ми се *не хвалимо ни коњима, ни колима, него именом Господа Својега.*

Ово и по цену да нас „најбољи другови“ поново прогласе *глумцима*, стављајући себи ореоле који пристоје Пировим победницима. А из историје знамо да је Пир после својих победа изјавио: *„Још једна победа и ја сам изгубио.“*

У Београду, 20.11.2016. године Господње

С доброжељењем,

Милоје

П.С. Срдачан поздрав Твојој благочастивој супрузи од Наде и мене. У прилогу Ти шаљем фотографије нашег драгог пријатеља са хиротоније вл. Николаја, где је и беседио.[5]

[5] Беседа Проф. Петровића се може видети укуцавањем на претраживачу: *Беседа др Миодраг Петровића на хиротонији епископа Николаја у Лозници (Видео), 2015.* У овој, 34-минутној беседи, г. Петровић је, између осталог рекао: „Преосвећени Владико рашко-призренски у изгнанству и преосвећени старовлашки и лознички епископе Николаје, часно монаштво, оци, часне монахиње, побожни народе, поздрављам Вас са Христос васкресе! (Народ: Ваистину васкресе!)... Ово што се данас збило, а представља спој неба и земље, и подсећа на црквенонародне саборе, које је са благословом водио, негово и развијао, Свети Владика Жички Николај. Ово није стварање нове Српске цркве, ово је остајање у Српској православној цркви, оној, како смо наследили од њеног оснивача Светога Саве... Најбољи пример нам је управо Свети Сава. У беседи, о правој вери, научио нас је каква је то права вера. Многи данас не желе да чују за име Светога Саве. И обично кажу – *Ајмо са заборавом у уједињену Европу, у тај екуменизам да сви једно, по Јеванђељу, будемо.* Јесте Јеванђеље... поставило ствари да сви хришћани, правоверни, једно буду. Али ако је неко јеретик, како може бити једно са правовернима? Не може! А колико су латини јеретици то је рекао и Свети Сава. Кад тумачи исхођење Духа светога, по Јеванђељу, од Оца, критикује римокатолике што су додали да Дух свети, произвољно додали, да Дух свети исходи и од Сина. Имамо појаву, на жалост, да епископ СПЦ, ја никада се не устручавам да кажем имена... Недавно изабрани епископ Андреј Ћилерџић, на миси римокатоличкој, у цркви Светога Краља у Бео-

На дан хиротоније хорепископа
старовлашког и лозничког Николаја

граду, слуша беседу надбискупа Хочевара, који говори о „правој вери“, римокатоличкој, то је једина „права“, а православни су шизматици који треба да се врате у крило римокатоличке цркве као једино исправној. На крају те беседе, на жалост, епископ Андреј каже гласно, то телевизија преноси: Амин. Амин значи: нека тако буде. Можемо ли, дакле, да било како, схватимо то, а да будемо једно!? То није у складу са науком Светога Саве... А ово што се чини сада и настоји се, и овај данас Богом дан црквенонародни сабор, управо сведочи како треба исповедати праву веру... Да ја сведем своје казивање са жељом, да молитвама владике Артемија и владике Николаја, часног монашта и монахиња, помогне Господ да оваквих сабора буде, да се даје на знање: Не стварамо ми никакву нову српску цркву! Ми остајемо у оној каква је била! И то је суштина! Ми хоћемо да се одбранимо од оних који хоће лик и душу Српске православне цркве, какву нам је предао Свети Сава, да промене. Са том жељом, тражим благослов од наших архијереја, од Вас молитве, да нас Бог подржи у очувању вере. Хвала Вам.“ (Аплауз верног народа.)

Реч уредника

Упоређујући сујетни и надмени приступ лаика г. Миодрага Петровића са пажљивим и, изнад мог поимања, смиреним одговором владике Артемија истина постаје сасвим очигледна. Отац моли за опроштај, иако то од њега није очекивао ни тражио. Син се усуђује да захтева уређивање наше епархије по својој (само)вољи слепо и острашћено, заборављајући да се отац (који достојно носи у рукама Господа) мора слушати увек, сем ако одступи од Бога.

Предивна и најпотребнија реч је: *Ѡпросѿи(!)* – изговорена самим Господом на страшној Голготи.

И овим виновницима догађаја који описују предњи редови, потребна је та спасоносна реч: *Ѡпросѿи, Оче!*

Реч – коју најлакше изговара чиста хришћанска душа.

Реч – којој се напрасито опире фарисејски ум сујетног човека.

Аутор овог веома потребног „књижурка“ се чуди шта се то деси горостасном научном саветнику. Али и врховни свотлоносни херувим паде у преисподњу због своје гордости.

Један од наших умних свештенослужитеља рече: „Велика је прелест кад неко нестручан и ненаучен узме да учи друге, па их научи погрешно. Свети оци и многи паметни људи су рекли да је боље не знати, него погрешно научити, јер лакше је накнадно научити него ли погрешке исправити!“

О нашим претходним заслугама, увек ништавним пред Господом, суде еванђелске речи да ће бити спасен ко издржи до краја.

Дај Боже да се они који тешко сагрешише сете Јеванђеља о блудном сину.

Милан Мићуновић

Реч рецензента

Идући за Истином састрадавамо са прогнаним и без суда осуђеним владиком Артемијем и његовим монаштвом. И, као велика, бројна породица, трпимо многа искушења ... Спас тражимо у Истини, јер бранити Истину, значи бранити Бога! А Бог је љубав...

Као члан ове породице покушавам да „мерим онако како ће се мени мерити“ па, по ко зна који пут, ишчитавам рукопис нове књижице брата Милоја Стевановића „Аршин“ истовремено тражећи одговор на питања која се нижу.

Тежећи Истини, брат наш Славко Радовановић, у жару одбране, у огњу ревности, можда и разочарењу, потеже оштар мач и тешким речима проговори о великом искушењу кроз које пролазимо, о новој рани на душама верних... Свака реч је оштар рез. Боли... Јер долази од најближег, од брата – брату и сестри у Христу. Као питање. Као опомена. Као позив

на расправу, озбиљан разговор. Беспоговоран позив на покајање...

Одговор на ово писмо и аргументи које износи брат Милоје су јасни, недвосмислени. Чврсти као стена. Необориви.

Па ипак, у природи људској је да покуша да стане у одбрану слабијег. Зато се Господу молим да нас приведе поштовању реда и поретка, да нас упути да мислимо и на себе и на грехе своје, да нас умудри, па да заједно наставимо путем светих нам предака.

Сва моја сазнања говоре да су цео свој живот и мати Јелена и професор Миодраг Петровић провели ревнујући за веру, борећи се за њу, страдајући у тражењу најбољег начина да помогну да Правда победи...

Може ли човек вођен тежњом да учини „оно што је Богу прихватљиво“, да „постане превише ревностан“?

Сме ли човек који се безгранично даје и који је све подредио борби за Правду, који се супротставио свим „званичним ауторитетима“ да помисли да има право да се и за (своју) истину бори, исто тако неустрашиво као онда када је стао уз владику?

И шта да ради ако пренагли? И када увиди да је пренаглио?

Књига даје одговор на ова питања.

Има ли овде победника?

Нисмо ли сви помало поражени?

Поражени смо чињеницом да смо одолели пред олујама и громовима споља, пред нападима силних и власт имајућих. А да смо се саплели о сопствени праг у *колибама праведничким* које по речи старозаветног пророка *процветаше* (Приче 14.11).

Зашто је, и шта је Исус писао по прашини?

Зар не би било боље да је све ово написано на прашини?

Молим се свемилостивом Господу да нас помилује и поучи да истинујемо у љубави...

Пред сузним очима ми трепери слика последњих српских сеоба, сеоба у егзил. Река деце светосавске тече узбрдо: са Косова навише - ка огњишту духовног оца рода српскога, ка испосници Светога Саве... Колону предводи владика Артемије, за њим корача мати Јелена... Присећам се и подвига вазнесењских сестара...

Иде нам Савиндан 2017... Срце ми препуњено тугом. Боли... Па ипак, тиња у мени нада да нас Свети Сава неће оставити без своје помоћи: Као да видим: Литургију служи свети владика Артемије. За певницом међу бројним монахињама молитве Господу узносе и вазнесењске сестре. Чујем: *Верујем у Једноīа Боīа, Оца, Сведржиѿеља...*

Препознајем гласове: професора Миодрага Петровића, брата Милоја, брата Славка...о. Иринеја... Заједно, у један глас произносе *Вјерују...*

Боже, Свемилостиви, да ли је ово могуће?

И чујем: *Боīу је све моīуће. Свеѿи Сава је измирио браћу завађену око власѿи, а камоли да не може вас, ни око чеīа сѿоречкане, децо свеѿосавска. Пошѿујѿе оца своīа! И ѿо је довољно да одаīнаѿе неѿребол!*

Душа моја трепери и непресушном молитвом дише: Господе, смилуј се на нас грешне! Дај Боже Господе, да тако буде! Амин!

На дан св. Игњатија Богоносца,
2016. лета Господњег

Горица Тркуља

Проговор – уместо поговора

Уместо поговора на потоње странице овог књижурка ставићу одломак *Проговора,* српског јеванђелисте, српског Златоуста, Светог Владике Николаја. *Проговор* који је Свети уприличио поводом *Јеванђеља о блудном сину* (Лк 15, 11-32).

Ко има уши да чује, нека чује!

»Бескрајна љубав Божја према људима показује се у превеликом стрпљењу, у превеликом праштању и у превеликој радости. Така љубав може се уподобити на земљи само љубави материнској. Ко има веће стрпљење према ма ком живом створу на земљи него мајка према своме детету? Чије праштање надмаша мајчино праштање? Које очи плачу тако од радости над поправљеним грешником као очи мајке над поправљеним дететом својим? Материнску љубав на земљи, од кад

земља постоји, надмашио је само Господ Исус Христос Својом љубављу према роду људском. Његово стрпљење ишло је до страшних мука на крсту; Његово праштање изливало се из срца и уста Његових чак и са самога Крста; Његова радост према покајаним била је једина радост, која је озаривала мученичку Му душу кроз цео живот на земљи. Само љубав божанска надмаша љубав материнску. Само нас Бог воли више него мајка; само Он више има стрпљења према, нама, него мајка; само нам Он прашта више него мајка, и само се Он радује нашој поправци више него мајка.

Ко нема стрпљења с нама кад грешимо, не воли нас. Не воли нас ни онај, ко нам не прашта, кад се кајемо за грехе. А најмање нас воли онај, ко се не радује нашој поправци.

Стрпљење, праштање и радост три су главне особине божанске љубави. То су особине и сваке праве љубави – ако уопште има какве друге љубави сем Божанске! Без ове три особине љубав није љубав...

У причи о блудном сину Господ Исус је изнео пред нас слику праве, божанске љу-

бави у тако јасним бојама, да она живо трепери пред нама као овај свет кад га после ноћне таме сунце обасја. Две хиљаде година не отиру се боје са те слике, нити ће се икада отрети докле трају људи на земљи и љубав Божја према људима. Напротив, што год су људи грешнији, све живља изгледа та слика, све јаснија и све новија.

Један човек имаше два сина. И рече млађи од њих оцу: Оче, дај ми део од имања што припада мени. И отац им подели имање. Шта има простије од овог драматичног почетка приче? А каква се судбина скрива под том простотом! Под именом човека скрива се Бог, а под именом два сина скривају се: човек праведан и човек грешан, или – сви праведници и сви грешници. Човек праведан старији је од човека грешна; јер Бог у почетку створи човека праведна, који се по том сам створи човеком грешним. Грешник тражи деобу, и деобу од Бога и деобу од брата праведника...

Дај ми део од имања што припада мени. Тако говори грешник Богу. А шта припада човеку, што не припада Богу? Прашина; ништа

друго осим прашине. Истина, прашину је Бог створио, но прашина не припада бићу Божјем. И зато човек може само прашину назвати својом; све остало је Божје, све остало припада Богу. Док је човек неодељен од Бога, све што је Божје и његово је. Као што и каже Бог: *сине, све моје твоје је.* Као што и човек у том случају може казати: све што има Отац моје је (Јов. 16. 15). Но кад човек жели да се одели од Бога, и кад затражи свој део од неизмерног имања Божјег, Бог му може дати *ништа,* и опет да буде праведан. Јер човек је без Бога ништа, и његово је све имање – ништа. А кад му Бог да прашину, то јест само тело без духа, без душе и без икаквих духовних дарова, дао му је ипак нешто више него што је човеково; и то му је дао не по правди него по милости. Али како је милост Божја несравњено већа од милости мајчине према своме детету, то Бог даје Своме грешноме сину и још нешто више од прашине. Наиме, поред тела оставља му душу у телу... и поврх свега оставља му нешто мало од духовних дарова: нешто мало разума, савести чежње за добром, само једну искру, колико да га не пусти сасвим, као животињу међу животиње.

И Отац им подели имање. Старији син остаде с оцем, да и даље ужива све очево имање, а млађи син *за мало дана после тога покупи све своје и оде у даљну земљу, и тамо расточи имање своје...* Да се под овим речима за мало дана не скрива тајна кратковременог пребивања Адама у Рају? Учинивши грех Адам је самим тим тражио и добио деобу од Бога. Одвојивши се од Бога, он је видео наготу своју, то јест видео је да је ништа без Бога. И Бог, по милости Својој, није га пустио нага, него му скроји одело – према смањеном расту његовом – и обуче га у то одело и пусти (Пост. 3, 21). *Прах си и у прах ћеш се вратити,* говори Бог Адаму. А то значи: у најбољу руку твоја је само прашина, све остало је Моје. Твоје си тражио, твоје ти дајем; но да би могао живети и бити бар сенка онога што си до сад био, дајем ти и више: дајем ти једну искру од Свога божанског достојанства.

Ово што се десило са Адамом, понављало се и понавља се на милионима синова Адамових, који се грехом оделе од Бога и са *својим* имањем пођу у земљу даљну. Бог не

задржава никога силом, да остане с Њим, јер Бог је створио човека слободним и, веран самом Себи, не жели никад да победи ту човечју слободу.

А шта ради безумни грешни, кад се одели од Бога? *Оде у даљну земљу и тамо расточи имање своје*... То није учинио само један грешник; то није учинио само овај млађи син очев; – то чини сваки човек, сваки без иједног изузетка, кад се одели од Бога...

Кад човек остави пут Божји, онда се нађе у мрежи многих путева, те трчкара час једним час другим...

Живећи беспутно, блудни син потроши све своје имање, што је од оца примио. *А кад потроши све, настаде велика глад у оној земљи, и он се нађе у невољи*. У тој даљној земљи, удаљеној од Бога, увек је глад, јер земља не може заситити гладна човека, него својом храном само му глад повећава. Једва земља може задовољити глад бесловесних животиња, а човека – никако. У даљној земљи увек је глад, но за грешника, који сасвим заборави Бога и расточи сву животну

снагу, коју му је милост Божја подарила при деоби, наста велика глад, то јест таква глад, какву земља са свима својим понудама није могла ни за тренут утолити. Тако бива и данданас са сваким грешником... Он се онда почиње жалити на сав свет и проклињати живот. Са исушеном снагом и у телу и у души, он се осећа као шупља и суха трска, кроз коју дува хладан ветар. Све му је мрачно, све му је одвратно, све му је гадно. У таквом положају он не зна шта да чини сам са собом. Он је престао веровати у овај живот, а камоли у онај. Онај живот је заборавио, а овај омрзнуо; и Бога је заборавио, и свет овај омрзнуо. Шта ће сад? Куда ће? Васиона му је тесна. И нигде врата за излазак из ње. И гроб не значи излазак него улазак. У тако очајном положају јавља му се ђаво, који је и до тада био стално са њим и водио га од зла ка злу, но скривено и нејављено. А сада му се он јавља, узима га у своју службу, и шаље га у своје поље да му чува свиње. Јер пише: *и отишавши приби се код једноīа човека у оној земљи, и он īа īосла у īоље своје, да чува свиње.*

Тако бива са сваким непослушним сином, који се одели и удаљи од свога оца: пошавши од оца са гордим и великим плановима о својој срећи, он најзад постаје слуга код горега од себе, свињар код туђих свиња. Но под именом човека у овој даљној земљи несумњиво је, да се подразумева ђаво. И ако се он овде назива човеком, као што је и отац назван човеком, ипак је он сасвим супротна слика човека-оца, од кога се безумни син оделио. Он је човек, но човек не од небеског царства, него човек од једног трећег царства, царства мрака и ужаса, смрада и огња, царства демонског. Код првог човека-оца грешник се називао сином, а код овога трећега човека-ђавола он се назива слугом; код човека-оца он је благовао у сваком изобиљу, а код човека-ђавола он гладује, и то толико гладује, да жели јести оне рошчиће испод земље, што свиње једу; но и то му се не даје. *И жељаше напунити трбух свој рошчићима, што свиње јеђаху, и нико му их не даваше.* Под свињама се, у дубљем смислу, разумеју зли дуси, грађани царства ђаволскога. Јер зли дуси су носиоци сваке нечистоте, а свима је видљиви символ нечистота. Кад је Господ

изагнао зле духове из безумника у Гадари, Он их је отерао у свиње. Као што свиње рове по земљи тако зли дуси рове по човеку, док не нађу какву душевну нечистоћу у њему себи за храну. Под рошчићима с тога треба разумети сваку нечистоту унутрашњег човека: зле мисли, прљаве жеље, себичне намере, грехе, пороке... Све оно што душу људску гладни и исушује, то зле духове храни и гоји. Све оно што расте у мраку људске душе, неосветљене непосредном Божјом светлошћу, као што расту рошчићи у мраку подземном, све је то нечиста храна злих духова. Но и ту храну зли дуси не даваху ђаволском најамнику. Том истом храном они су њега хранили све док није потпуно пао под њихову власт, а сада када је он већ био савршено у њиховим рукама, није им потребно било да га ичим више хране. Њихова храна је отров, а он је већ био сав скроз отрован. И његов отров, гле, сада је служио њима за храну. Они су глодали душу његову, чекајући само тренутак, да му се душа одвоји од тела, па да се хране још већим мукама њеним у тами крајњој. Као што говори крунисани пророк: *непријатељ гони душу моју, газе у*

прах живот мој, посађује ме у мрак као давно помрле (Пс. 142. 3). Гле, блудни син је био као мртав и пре телесне смрти!

Но у том тренутку крајњег очајања блудног сина, крајње глади и крајњег ужаса, засветли се у њему једна искра. Једна неслућена и заборављена искра! Откуда сада та искра у хладном ћумуру? Откуда искра живота у једној лешини? То је отуда како рекосмо на почетку, што је Отац при деоби са сином дао овоме нешто више него што му је припадало. Дао му је, поред прашине, и искру савести и разума. Као да је мудри и милостиви отац говорио самом себи, кад је одељивао део имања млађем сину: да му додам још и ово, нешто савести и разума; нешто баш од овога, од чега се он хоће да одели. Нека, требаће му. Он одлази у хладну и гладну земљу; те кад му буде највећа мука, ова једна искра може му осветлити пут назад к мени. Нека, нека носи; ваистину, требаће му. Ова искра ће га спасти.

И ево, та искра се засветлила у најгушћем мраку, у дванаестом часу, кад је блудни син сишао био у треће царство, и предао се

ђаволу на службу. Као магична лампа засветли се у њему давно заборављена светлост савести и разума. И при тој светлости *он дође к себи*. При тој светлости тек он сагледа сав понор у који је запао, сав смрад, којим је дисао и живео, сву ругобу друштва у које се умешао. При тој тајанственој лампи, коју је у души његовој придржавала милостива рука очева, он се пробуди из свог ужасног сна, и тада поче правити поређење између живота, којим је живео негда код оца, и живота, којим је сада живео.

А кад дође к себи (*А кад дође к себи*; из овога јасно следује „да док је зло чинио, био је ван себе“ *Теофилакт*. Заиста, лутајући чулима ван себе, ми се удаљавамо сами од себе, излазимо изван себе, и напуштамо царство Божје, које је унутра у нама, *внутр вас est* Лк. 17,21), *рече: колико најамника у оца моја имају хлеба исувише, а ја умирем од глади. Устаћу и идем оцу своме, па ћу му рећи: оче, сагреших небу и теби, и већ нисам достојан назвати се сином твојим: прими ме као једног од својих најамника.* И *уставши отиде оцу своме.* Чим је искра планула у души блудног

сина, и чим је учинио поређење између живота код оца свога и живота у туђини, одмах је дошао и до одлуке: *усшаћу и идем оцу своме!* Устаћу, вели, јер види свој страховити пад.

Трећега пута нема, него или до краја наниже у понор ђаволски, или навише ка оцу своме. А отац је богат пребогат; код њега никад нема глади; његови најамници имају и сувише хлеба, а ја као син умирем од глади. Под хлебом се разуме живот, под најамницима – бића нижа од човека, која је Бог створио, као животиње и друга бића. Блудни син је пао испод животиње, и пожелео је да има живота бар онолико колико животиње. Животиње су неслободна бића, и њима Бог управља искључиво по Својој моћи и вољи. И њима Бог даје живота, колико им треба, стара се о њима и задовољава њихове потребе...

Сагреших небу и шеби. Под небом се овде разумеју на првом месту свети анђели Божји уопште, а посебице анђел хранитељ; а на другом месту божански дарови, које Бог даје сваком човеку, и који представљају небо и у грешним људима и *радосш у закону Божјем*

по унутрашњем човеку (Рим. 7, 22). А да се овде под небом разумеју анђели Божји види се из речи самога Господа: *тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божјим за једнога грешника, који се каје* (Лк. 15, 7-10). Па кад бива радост за покајаним, бива и жалост за непокајаним грешницима. Преиспуњени љубављу и оданошћу према Богу, свети анђели сматрају сваки грех против свога Творца као против самих себе. Да се пак под небом подразумевају и духовни дарови, који су у човеку од Бога, види се из наведених речи апостола Павла, као још и из ових*: или не знате, да су телеса ваша црква Светога Духа, који живи у вама, којега имате од Бога, и ниште своји* (I Кор. 6, 19)? А још се то јасније види из речи Спаситељевих: *царство је Божје унутра у вама* (Лк. 17, 21). И тако, ко год се огреши о Бога мора се огрешити и о анђеле Божје и о праведника у себи, који је од Бога, а то значи – о небо. Зато и говори покајник: *сагреших небу и теби.*

А кад је још подалеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га

и целива īа. Тако је безгранична и преумилна љубав Божја! Колико је до сада било Његово стрпљење према грешнику, толико је сада Његово праштање и Његова радост. Тек што се грешник покајао и окренуо путем ка Богу, Бог му већ ходи журно у сусрет, прихваћа га, грли га, целива га. Велика је радост мајчина, кад види сина поправљена; велика је радост пастира, кад нађе изгубљену овцу; велика је радост жене, кад нађе изгубљени динар; – но све се то не може мерити са радошћу Божјом, кад се грешник покаје и поврати Богу. Тек што се зачело покајање у срцу нашем, и ако смо још далеко, далеко од Бога, Бог нас већ види и брже од сунчане светлости, што јури у тамну земљу, ходи нам у сусрет. У сусрет новоме човеку, који се кроз покајање зачиње у нама! *Господе,* узвикује пророк ка Свезнајућем, *Господе, ти знаш помисли моје издалека* (Пс. 138, 2)! Хита нам Отац небески у помоћ, шири Своје руке и придржава нас, да опет не паднемо назад, у понор демонски, у поље свињско, у земљу глади. *Приближитесја Богу и приближитсја вам,* говори апостол Јаков (4, 8). О, најбржа помоћи! О, најблагословеније руке!

Ако још нисмо угасили и последњу искру савести и разума у себи, треба да се застидимо пред оволиком љубављу Божјом, треба да се покајемо што пре и пожуримо оборених очију, а уздигнута срца, своме увређеном Родитељу у загрљај.

Када покајани син дође пред оца, он му рече оно што је био намислио да му каже: *оче, сагреших небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој.* Но с овим он још није ни довршио све што је хтео казати. Он је још хтео казати: *прими ме као једнога од твојих најамника.* Али му отац није дао ни да доврши. Није отац дозволио, да се покајник понижава и да тражи да буде најамник у њега. Зато му је отац прекинуо реч, и почео га грлити и љубити. Онако дрњава и прљава и исушена и подивљала почео га милостиви отац грлити и љубити и викати своје слуге: *изнесите најлепшу хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку, и обућу на ноге. И доведите теле ухрањено те закољите, да једемо и да се веселимо. Јер овај мој син беше мртав и оживе, и изгубљен беше и нађе се.* Најлепша хаљина

представља све богатство и красоту духовних дарова Божјих. То је хаљина светости и чисто-те, у какву је био обучен Адам пре греха, пада и удаљења од Бога у земљу далеку. Та хаљина је сам Христос; с тога се и назива најлепшом. Лепше хаљине од те на небу нема. И апостол говори: *који се у Христа крстисте, у Христа се обукосте* (Гал. 3, 27). Оголела душа од свакога добра свлачи се потпуно, њена стара, прљава и поцепана хаљина баца се, а она се облачи у нову хаљину. Та нова хаљина душе представља новога човека, покајаног, пре-порођеног и од Бога опроштеног и примљеног. Без те нове хаљине нико не може бити у царству Божјем, што се види јасно из приче Христове о свадби царевога сина (Мат. 22). Та хаљина састоји се, по речима апостола, из: *срдачне милости, доброте, понизности, кротости, трпљења, а сврх свега из љубави, која је свеза савршенства* (Колош. 3, 12-14; сравни: Ефес. 4, 24; Откров. 7, 14; Захар. 3, 4).

Прстен на руци означава венчање душе с Христом. Покајник напушта све блудне везе са овим светом, приљубљује душу своју уз

Христа и остаје сједињен с Њиме у нераздрешивом јединству. Ово обручење бива само силом и благодаћу Светога Духа, под чијим печатом стоје дарови небесни.

Подајте му *и обућу на ноге,* говори отац слугама својим. Обућа означава снагу воље, с којом би човек ходио путем Божјим одлучно, без колебања тамо и амо, и без обазирања назад.

Под ухрањеним и закланим телетом треба разумети самога Исуса Христа, који се даде заклати за очишћење грешника од греха. Под слугама треба разумети или ангеле или свештенике. Ако се под домом очевим разуме само небо, онда под слугама треба разумети ангеле; ако ли се пак узме – што је исто тако тачно – да се под домом очевим разуме Црква на земљи, онда под слугама треба разумети свештенике, који су позвани да врше тајну жртве Христове и да њоме хране људе за бесмртан живот. Да се овде разуме Црква на првом месту јасно је из тога, што блудни син није био још телесно умро, а док год се човек не растави од свога тела, он припада царству Божјем у виду Цркве Божје на земљи. Но да

се под слугама, поред свештеника, разумеју и ангели, јасно је прво из тога, што ангели присуствују у цркви Светој Тајни, и друго из тога, што преко ангела хранитеља Бог управља људе на пут спасења.

Јер овај мој син беше мртав и оживе; и изгубљен беше и нађе се. Телом је још мало и животарио, али душом је био мртав. Једна заостала искра божанскога дара запалила се у њему и оживела му целу душу. Био је осуђен још од онога часа, када је потражио деобу од оца свога. *И нађе се*. То значи: он себе нађе пре светлости Божје искре, пошто је он сам себе био изгубио. Бог је знао за њега, и није га губио из вида до последњег часа, до часа покајања.

И стадоше се веселити. Дочув за све ово што се догодило старији син расрди се и рече оцу: *ето те служим толико година, и никад не преступих твоје заповести, па мени ниси никад дао јарета, да бих се провеселио са својим друштвом. А кад дође тај твој син, који ти је имање расточио... заклао си му теле ухрањено.* Тако праведни син рече оцу.

Тако срдито говоре многи праведници цркви, када црква с радошћу и с умилењем прихвата покајане грешнике и приводи их светој Тајни Причешћа. Тако могу и старозаветни праведници рећи Богу видећи, како је Бог принео Свога Сина Јединца на жртву млађем и грешнијем поколењу човечанства. Нама никад није дао ни јарета! То јест спрам огромне жртве, коју чиниш према овим нашим грешним и блудним потомцима, нама ниси жртвовао ни најмању ни најјефтинију жртву. Па како коза уопште означава грех, то ти исти праведници могу рећи: нама си забрањивао учинити и најмањи грех – мален и јефтин као јаре, док сада награђујеш ово грешно поколење највећим благом, које имаш – жртвом Сина Свога! Па ако идемо још даље, видећемо, да ова привидно проста прича обухвата срж све историје људскога рода од палога Адама па до највећега Праведника, до Господа Исуса, који је према човечанству, Адаму и Његовом потомству, као Старији Син у Оца небеског – мада Једини рођени а не усиновљени. Кад би сам Господ Исус говорио као обичан смртан човек, Он би могао рећи Оцу Свом: Адам сагреши и отпаде

од Тебе; и он и све његово потомство похули на Твоје име, а сада Ти њему и његовом потомству приређујеш толику славу и радост, за какву и Ја и цело небо мало кад знадосмо. Наравно, Господ Исус никада се не би ни знао расрдити на Оца Свог небеског, нити би икада тако могао Оцу Свом говорити, изузев кад би намерно, преносећи се у наша срца, то рекао нама за укор и нама за поуку, да се не би гордили својом праведношћу и у тој гордости презирали покајане грешнике. Као кад би хтео рећи нама: кад Ја, као вечити праведник, који сам од вечности нераздељено с Оцем, не протествујем против примања покајаног Адама поново у царство небеско, како можете ви, праведни од јуче а грешни још од првог греха Адамова, протествовати против љубави Божје према покајаним грешницима?

Сине, рече му отац, *ти си свагда са мном, и све је моје твоје. Требало се развеселити и обрадовати, јер овај брат твој мртав беше и оживе, и изгубљен беше и нађе се.*

Тако Бог умирује праведника, подсећајући овога на неизмерна добра, којима он

заједно с Њим влада и располаже. Све моје твоје је. Повратком покајаног ти брата, твоје се добро не умањује, а твоја радост треба да се увећа. *Јер овај брат твој мртав беше и оживе, и изгубљен беше и нађе се.*

Тако се завршава ова прича, која је сама по себи цело једно јеванђеље тајни и поука. Ко се с молитвом буде још више удубио у ову причу, још ће више открити у њој тајни и поука. Слава нека је Господу Исусу, који нам је дао ову причу, као пуну ризницу мудрости, из које поколење за поколењем црпи за себе Богопознање и човекопознање, учећи се отуда љубави кроз стрпљење, праштању кроз Божје човекољубље и радости кроз радост Божју у примању покајаних грешника. Слава и Његовом беспочетном Оцу и Животворном Духу – Тројици једнобитној и неразделној, сада и навек кроза све време и сву вечност. Амин.«

Свети Владика Николај, *Омилије* (Подвукао Г.М.)

Опет и опет:

Ко има уши да чује нека чује!!

С А Д Р Ж А Ј

УМЕСТО ПОГОВРА.....7
ПОТРЕСНА ПРИЧА.....11
СЛАВКО РАДОВАНОВИЋ: ПИСМО.....14
ОДГОВОР СЛАВКУ РАДОВАНОВИЋУ.....41
ПИСМО 1. 49
ПИСМО 2. 59
Одговор вл. Артемија Миодрагу Петровићу....61
Порука игуманије Јелене вл. Артемију.....67
Акт владике Артемија.....69
ПИСМО 3. 72
РЕЧ УРЕДНИКА.....78
РЕЧ РЕЦЕНЗЕНТА.....80
ПРОГОВОР – УМЕСТО ПОГОВОРА.....84

Грешни Милоје
АРШИН

Уредник
Проф. др Милан Мићуновић

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Рецензент
Горица Тркуља

Коректор
Љубица Наранчић

Техничка припрема
Светозар Тркуља

Издавач
Ревнитељ, Ниш

Штампа

Колорграф, Београд

Тираж
1000

Поруџбине

032 224 178 - 0
065 224 178 0

Извор: локална база података COBISS.SR/NBS

CIP - Каталогизација у публикацији - Народна библиотека Србије, Београд

27-299.2

СТЕВАНОВИЋ, Милоје, 1949-

Аршин / Грешни Милоје. - Ниш : Удружење грађана Ревнитељ, 2016

(Београд : Колорграф). - 102 стр. : илустр. ; 24 cm. - (Библиотека

Братољубље ; књ. 14)

Слике аутора. - Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића. - Тираж 1.000. -

Стр. 78-79: Реч уредника / Милан Мићуновић. - Напомене уз текст.

ISBN 978-86-89093-25-4

а) Стевановић, Милоје (1949-) - Преписка

COBISS.SR-ID 228420364